

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 25/01/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 156

Bài học hôm qua, Hòa Thượng nói, chư Phật sơ dĩ xuất hiện ở thế gian là để nói bốn nguyện rộng lớn của Đức Phật A Di Đà. Trong “***Kinh Vô Lượng Thọ***” Phật nhắc, một hành giả muốn tu hành có thành tựu thì nhất định phải làm tốt “***Tịnh Nghiệp Tam Phước***”. Trong “***Tịnh Nghiệp Tam Phước***” điều quan trọng nhất là phước đầu tiên: “***Hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp***”. “***Hiếu dưỡng phụ mẫu***” không phải là chúng ta cung phụng Cha Mẹ một cách mù quáng.

Gần đây, chúng ta xem trong một đĩa ghi lại những hình ảnh về Hòa Thượng, trong đó, có hình ảnh bàn thờ nơi Hòa Thượng ở, Ngai thờ ba vị Thầy của mình ở vị trí cao nhất, đó là Đại sư Chương Gia, giáo sư Phương Đông Mỹ và Lão cư sĩ Lý Bình Nam. Hàng thứ hai, Ngai thờ Lão cư sĩ Hạ Liên Cư, bà Hàn Quán Trưởng, ảnh mẹ của Ngai ở phía bên ngoài. Hiếu dưỡng Cha Mẹ là chúng ta hiếu dưỡng tâm của Cha Mẹ. Chúng ta không để thân của Cha Mẹ thiếu hụt nhưng hiếu dưỡng tâm của Cha Mẹ mới quan trọng. Nhiều người dùng cảm tình khi hành hiếu với Cha Mẹ.

Tôi không để Mẹ của mình thiếu thốn về mặt vật chất nhưng đời sống của bà không dư dả. Tôi dặn các Phật tử ở nơi bà sống là khuyên bà cùng niệm Phật nhưng không dành một sự đối xử đặc biệt với bà, khi đi đâu thì không giới thiệu bà là mẹ của tôi. Nếu có việc gì xảy ra thì mọi người niệm Phật cho bà theo đúng như pháp mà Hòa Thượng đã dạy, nếu tôi đang làm việc lợi ích chúng sinh ở một nơi xa thì tôi sẽ vẫn tiếp tục ở đó làm việc. Vào ngày giỗ của người thân nếu tôi đang tổ chức đại lễ tri ân không thể về thì tôi vẫn lo liệu mọi sự chu đáo, ổn thỏa. Không phải là chúng ta phải có mặt trực tiếp thì chúng ta mới có thể thể hiện sự hiếu kính. Tất cả chúng sanh đều là Cha Mẹ của chúng ta, tất cả chúng sanh tương lai đều là Phật.

Hôm qua, tôi đến thăm một số người, tôi tặng quà, lì xì cho mọi người, những người nào khó khăn thì tôi sẵn sàng dành khoảng 10 đến 20 triệu để mua quà tặng họ. Nhiều người thắc mắc, vì sao tôi không tặng tiền người thân mà tôi tặng quà cho người lạ. Họ cho rằng giúp ích người thân mới là việc cần thiết. Người thế gian khởi tâm động niệm đều nghĩ đến mình, nghĩ đến người thân của mình, không nghĩ đến những người xung quanh.

Hôm trước, tôi mang khoảng 30 kg bánh tặng cho nhóm Phật tử và những người xung quanh, gần như người trong nhà của tôi cũng không có bánh. Trong cuộc sống thường

ngày, nếu chúng ta đi đến đâu chúng ta cũng gây phiền cho mọi người vậy thì chúng ta tu hành cái gì? Nhiều người đang gây phiền phức cho mọi người nhưng họ không hề phản tỉnh. Khi tôi thực hành lời Hòa Thượng dạy, tôi nhận được những kết quả rất vi diệu, có những người rất sắt đá, cao ngạo nhưng cuối cùng họ cũng quay đầu, nhận ra những việc mình đã làm là sai trái.

Chúng ta phải thực tiễn “*Tịnh Nghiệp Tam Phước*” trong đời sống hằng ngày, chứ chúng ta không chỉ hiểu trên mặt ngôn ngữ. Nhà Phật nói: “***Y Kinh giảng nghĩa tam thể Phật oan, ly Kinh nhất tự cũng đồng ma thuyết***”. Nếu chúng ta rời khỏi Kinh một chữ thì lời của chúng ta cũng giống lời của Ma. Nếu chúng ta y Kinh mà giải nghĩa, chúng ta không hiểu cốt lõi lời Phật dạy thì oan cho ba đời chư Phật. Nhiều người không hiểu cốt lõi của “*Tịnh Nghiệp Tam Phước*”, họ hiểu dưỡng phụ mẫu nhưng lại khiến cho đời sống của Cha Mẹ họ trở nên tùy tiện, phóng túng thậm chí ích kỷ đến tàn nhẫn.

Mỗi tháng, tôi chỉ gửi cho Mẹ của tôi khoảng 2 triệu đến 3 triệu, trong khi bà phải nuôi 2 người cháu nội, tôi “*bọc lót*” cho bà bằng cách, tôi nhờ một người hàng xóm hỗ trợ xem các cháu cần những thứ gì để phục vụ việc học. Gần đây, tôi đã mua 4 chiếc máy tính cũ để gửi về cho các cháu. Người cháu lớn học rất tốt, có học bổng và được Thầy Cô giáo khen. Tết năm nay, tôi không thể về, trước đó, tôi dặn người em đưa bà đi chợ để bà chọn một bộ quần áo. Người thế gian đều có tâm tham, họ tham không có điểm dừng. Chúng ta phải hiểu dưỡng tâm, dưỡng chí của Cha Mẹ, giúp Cha Mẹ phát khởi được tâm nghĩ đến chúng sanh. Điều này rất khó vì chúng ta tu hành nhiều năm mà chúng ta vẫn không dễ mở được tâm rộng lớn, trong khi đó, người nhà chúng ta không tu hành, niệm Phật cho vui, chỉ thường niệm những người con, cháu mà mình yêu thích.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, con làm Thầy giáo dạy học trò về thính học, con thường nêu thực tướng của văn tánh trong Kinh điển mà Phật nói, thính học trong vật lý học và văn tánh trong Kinh điển mà Phật nói không hề giống nhau, xin hỏi như vậy con có dẫn đạo chúng sanh sai lầm không?*”.

Ở trong vật lý học có môn thính học, thính học là nghe bằng tai. “*Văn tánh*” ở nơi nhà Phật, là pháp tu mà Bồ Tát Quán Thế Âm đã hành, nghe bằng tánh nghe chứ không nghe bằng lỗ tai. Pháp này rất cao, những vị Bồ Tát cấp thấp cũng khó thực hành. Thầy giáo dạy về thính học nhưng lại đem văn tánh, nghe bằng tánh nghe, nghe bằng tự tánh để dẫn giải. Nếu người này giải thích không rõ thì sẽ dẫn đạo chúng sanh sai lầm. Nhiều người lý giải không rõ ràng những thí dụ trên Kinh mà Phật đã nói. Thí dụ, Phật dạy chúng sanh bố thí tam luân không tịch, bố thí không thấy người bố thí, không thấy người nhận bố thí, không thấy vật cho đi, nhưng người hiện tại, người thế gian khi bố thí đều mong nhận được danh lợi. Chúng ta làm một việc nào đó mà chúng ta nhận được lời khen, chúng ta cảm thấy vui thì chúng ta đã hưởng lợi. Chúng ta tưởng rằng chúng ta bố thí theo lời Phật dạy nhưng thực ra, chúng ta đang mong cầu lợi lộc. Đây không phải là hành bố thí như Phật đã dạy mà giống như một sự đổi chác.

Chúng ta làm những việc cần làm nhưng chúng ta không thấy mình đã làm. Hòa Thượng đã nói: “**Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức**”. Chúng ta làm không vì danh vọng, lợi dưỡng, thậm chí chúng ta không vì công đức mà làm. Ngày nay, nhiều người dùng tâm ma để bô thí để có được “*một vốn bốn lời*”. Trong “**Bồ Tát Chí Nhạo Kinh**”, Phật nói: “**Thời kỳ Mạt pháp, ma tử ma tôn dùng hết những mỹ từ của nhà Phật**”. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng vì nhiều người dùng mỹ từ của nhà Phật để lừa gạt chúng sanh.

Hôm qua, tôi đi tảo mộ, tôi đến thăm nhà một người bà con, trước đây, chị thường đi đến các chùa nhưng hiện tại, chị chỉ ở nhà niệm Phật, chị nói với tôi: “*Câu “A Di Đà Phật” đúng là bất khả tư nghị*”. Hôm qua, tôi mặc quần áo vest đến thăm mọi người nhưng chị vẫn gọi tôi là Thầy một cách cung kính, chị khẳng định với mọi người trong nhà: “*Mọi người nên chân thành mà niệm Phật. Hằng ngày, nếu mọi người làm mọi việc một cách chân thành thì chắc chắn sẽ có kết quả tốt!*”. Nếu tôi nói thì mọi người sẽ cho rằng vì tôi là người chuyên tu nên tôi mới nói như vậy, chị không phải là người tu hành chuyên nghiệp nên lời nói của chị càng có giá trị với người nhà. Tôi mặc bộ đồ vest, áo phông đi đến nhiều nơi nhưng mọi người đều chào tôi bằng câu “**A Di Đà Phật**”. Mọi người không nhìn vào quần áo của chúng ta để đánh giá chúng ta có phải là người tu hành hay không, điều quan trọng là chúng ta có thật làm hay không! Ma tử ma tôn dùng mỹ từ để chiêu dụ, lừa gạt chúng sanh, không phải là thật làm ra tấm gương cho chúng sanh.

Rất nhiều người thắc mắc vì sao tôi hay nói về mình như vậy! Nếu mọi người đã làm thì mọi người cũng có thể tự nói về mình. Năm nay chúng ta tiếp tục gói bánh chưng, bánh tét để tặng mọi người. Hôm trước, tôi về Sài Gòn, một người học trò nói, sau khi được tôi tặng một hũ kim-chi, mọi người đã phát tâm làm 200kg kim-chi để tặng. Đây chính là tinh thần bố thí. Nhiều người tưởng rằng họ đang làm theo lời Phật dạy nhưng họ đang làm theo tập khí, phiền não, theo tư lợi, tư dục. Nếu không có người nhắc nhở thì chúng ta không thể biết là chúng ta đã làm sai.

Hòa Thượng từng nói: “**Một đạo tràng chánh pháp phải có đạo phong, học phong**”. “*Đạo phong*” là đạo tràng có phương pháp tu hành. Phương pháp tu hành phải có sự truyền thừa chánh mạch. Chúng ta học với một vị Thầy thì chúng ta phải biết vị Thầy đó có tu pháp môn Tịnh Độ không, Thầy của vị Thầy đó có tu theo pháp môn Tịnh Độ hay không. “*Học phong*” là học tập. Chúng ta nghe Hòa Thượng giảng Kinh, thuyết pháp, chúng sanh chúng ta nghe 100 lần vẫn chưa hiểu thậm chí nghe 1000 lần vẫn chưa hiểu nhưng nghe hơn 1000 lần sẽ có những điều đọng lại.

Sáng hôm qua, tôi thức dậy lúc 3 giờ 20 phút, tôi lạy Phật, học pháp cùng mọi người, sau đó, tôi đi ra mộ ông bà, đi thăm các gia đình, tôi đi chuyên cả ngày nhưng sáng nay, tôi vẫn lạy Phật một cách rất tinh tảo. Tôi đã nghe qua lời Hòa Thượng giảng hơn 1000 lần nên có một chút đọng lại. Nếu chúng ta chưa nghe qua lời Hòa Thượng giảng hơn

1000 lần thì chúng ta chưa thể đọng lại điều gì hay nếu chúng ta chưa trải qua 2000 giờ học tập thì chúng ta chưa thể có kết quả. Tôi có được ngày hôm nay là nhờ tôi đã dạy học tập hơn 2000 giờ mà không trễ một phút nào, hiện tại, đến giờ đó thì cơ thể tôi báo đã hết giờ ngủ cho dù tôi rất muốn ngủ thì cơ thể, thân vật lý của tôi cũng không ngủ được. Mọi người phải hết sức cẩn trọng khi dùng ngôn ngữ. Người thế gian nói: *“Đừng vung tay quá trán”*. Chúng ta có thể nói vượt hơn những điều chúng ta đã làm được. Điều quan trọng là: *“Chúng ta nói ra những việc mình đã làm và làm những việc mình đã nói”*. Chúng ta thật làm những việc mình đã nói và chỉ nói những việc mình đã làm.

Hòa Thượng nói: *“Vấn đề này hỏi được rất sâu, “văn tánh” của nhà Phật là phương pháp tu hành của Bồ Tát Quán Thế Âm ở trên “Kinh Lăng Nghiêm”, Bồ Tát từ phạm phu tu hành thành Phật chính là dùng công phu văn tánh, chính là công phu “phản văn tự tánh, tánh thành vô thượng đạo”, nghe lại tánh nghe của chính mình”*. Người xưa nói: *“Tự tánh vốn dĩ thuần tịnh, thuần thiện”, “Tự tánh vốn dĩ thuần tịnh, thuần thiện”* tự tánh của chúng ta hiện giờ đang ở chỗ nào? Nếu chúng ta làm mọi sự một cách vô tư, vô cầu chúng ta cũng có thể thấy được một chút tự tánh hiển lộ. Giống như trong bộ tranh *“Thập mục ngư đồ”* ban đầu, chúng ta chỉ thấy một phần rất nhỏ của con trâu, sau đó, chúng ta mới thấy được đuôi, mình, đầu con trâu và dần dần nhìn thấy rõ hơn, hình thứ mười là chúng ta nhìn thấy hoàn toàn một con trâu. Tự tánh của chúng ta vốn dĩ thuần tịnh, thuần thiện, chúng ta quán sát xem tự tánh của chúng ta đang ở chỗ nào? Đây là chúng ta nghe bằng tính nghe, thấy bằng tính thấy. Điều này tương đối cao so với chúng ta.

Hòa Thượng nói: *“Nếu như bạn muốn hiểu được sự việc này một cách rõ ràng, tường tận, đúng như trên “Kinh Lăng Nghiêm” thì bạn phải đọc “Kinh Lăng Nghiêm”, chúng ta phải từ bộ Kinh này mà hạ công phu vậy thì chúng ta mới hiểu được chỗ nào giống “tính học” và chỗ nào không giống, chúng ta cần phải phân biệt cho rõ ràng. “Phản văn tự tánh” là một loại phương pháp tu hành rất cao, người thông thường nhất định không thể làm được, thực tế mà nói, đây là pháp tu hành rất cao của thiền tông, không phải là phương pháp tu hành phổ thông. Bạn có thể thấu hiểu được thì quá tốt nếu như bạn không hiểu, tốt nhất, bạn nên khuyên họ lão thật niệm Phật, đây là cách dùng âm thanh cũng rất tốt”*.

Chúng ta khởi câu *“A Di Đà Phật”* từ trong nội tâm thì chúng ta sẽ nghe được tiếng niệm từ trong nội tâm. Đa phần, chúng ta niệm Phật trong vọng tưởng, vọng động. Tôi nhìn thấy một bà cụ niệm Phật, bà lần chàng hạt rất nhanh theo quán tính nhưng bà niệm câu Phật hiệu lại rất chậm. Chúng ta niệm Phật thì chúng ta phải nghe được tiếng niệm Phật của chính mình, phần lớn, chúng ta vừa niệm Phật vừa xem chiếu phim 3D. *“Công phu”* là chúng ta dành thời gian để thâm nghiên bộ Kinh.

Hòa Thượng nói: *“Cổ đức thường nói: “Phật hiệu từ trong tâm khởi lên, miệng niệm ra, tai nghe vào”. Phương pháp này sẽ rất nhiếp tâm, phương pháp này có một chút*

giống với thính học trong vật lý học, Phật hiệu khởi lên từ trong tâm, miệng niệm ra, tai nghe vào. Đây là chúng ta niệm ra tiếng, nếu chúng ta không niệm ra tiếng thì chúng ta vẫn nghe thấy tiếng niệm Phật từ trong tâm. Phương pháp niệm Phật như này mới có thể dễ tiếp tâm". Chúng ta có đang niệm Phật bằng cách này không? Hay chúng ta niệm Phật như nhai trâu? Từ lâu tôi cũng niệm Phật như nhai trâu.

Nhiều người muốn hiểu quá cao nhưng việc làm của họ chưa thể cao được. Hòa Thượng nói: *"Tốt nhất nếu chúng ta chưa hiểu được thì chúng ta dạy mọi người lão thật niệm Phật"*. Chúng ta muốn hiểu cao nhưng chúng ta làm không đạt thì chúng ta không có được kết quả, do vậy rất nhiều người tu hành 5 năm, 10 năm nhưng vẫn khổ đau, phiền não, tỵ tỵ, ích kỷ, bòn xén.

Có người hỏi Hòa Thượng: *"Thưa Hòa Thượng, vì sao con luôn gặp phải những chúng sanh như mèo bị bệnh khỏ, đáng thương, con nhất định phải giúp đỡ chúng, trị bệnh cho chúng nếu không thì con sẽ cảm thấy rất đau lòng?"*.

Có những người rất yêu những chúng sanh nhỏ bé, chăm sóc chúng như họ là người hầu của những con vật đó. Có những người thường đưa vật nuôi đi chơi, tắm nắng, cắt tĩa lông, cho ăn ngon nhưng họ không chăm sóc Cha Mẹ của mình. Đây là họ *"cảm tình dụng sự"*.

Ngày trước, khi tôi đến Mỹ, có một người trưởng tràng nuôi hai con chó Bắc Kinh rất đẹp, tôi hỏi, mỗi ngày anh dành mấy giờ chăm sóc hai con chó. Anh nói, mỗi ngày anh dành khoảng 4 giờ chăm sóc hai con chó. Tôi hỏi, mỗi tháng, anh tốn bao nhiêu tiền để chăm sóc hai con chó này. Anh nói, hằng tháng, anh phải đưa con chó đi khám Bác sĩ, đi cắt tóc, mỗi tháng anh tốn khoảng 7 triệu để chăm sóc hai con chó. Tôi nói: *"Ở đây, mọi người chưa biết đến văn hóa truyền thống, anh là người trưởng tràng, anh nên dụng công dùng 4 giờ này để tiếp nhận, phổ biến văn hóa truyền thống. Ở đây, mọi người cũng chưa tu hành đúng như pháp, vì sao anh không dùng 4 giờ để dẫn dắt mọi người tu hành cho đúng? Mỗi ngày, anh dùng 4 giờ để chăm sóc hai con chó như vậy có đáng không? Mỗi tháng anh dùng gần 7 triệu đồng để chăm sóc hai con chó trong khi đó, anh có thể dùng số tiền này giúp rất nhiều người có cơm ăn, áo mặc!"*. Sau lần gặp đó, anh cũng không liên lạc lại với tôi nữa! Tôi nói những điều chân thật lợi ích cho họ nên tôi không cảm thấy hối tiếc, tôi chắc chắn là không ai dám nói những điều này với họ!

Ngày trước, khi tôi đến Phan Thiết, tôi đến một nhà, tầng một họ bán hải sản, tầng trên là đạo tràng Vô Lượng Thọ, họ khoe với tôi là họ mới thỉnh được một bộ tượng Phật có lớp men ngà, rất đẹp. Tôi nói: *"Chắc anh phải bán rất nhiều thân mạng chúng sanh thì anh mới mua được bộ tượng Phật này!"*. Sau khi nghe tôi nói, họ toát mồ hôi và không bao giờ liên lạc với tôi nữa.

Trên “**Kinh Vô Lượng Thọ**” Phật nói “*Tịnh Nghiệp Tam Phước*”, trong đó phước đầu tiên là “*từ tâm bất sát*”, không ai khuyên nên bỏ việc bán hải sản, tôi chỉ là một cư sĩ “*quèn*” nên họ không muốn nghe theo tôi. Lời khuyên không dễ nghe, khi chúng ta nghe những lời dễ nghe thì chúng ta phải cảnh giác. Chúng sanh chúng ta rất nhiều tập khí, phiền não, hằng ngày, chúng ta phạm phải rất nhiều sai lầm, nếu một người không nhắc nhở, cảnh tỉnh chúng ta mà chỉ tán tụng chúng ta thì chúng ta có nên gàn gỏi những người đó không?

Trong “*Đệ Tử Quy*” dạy chúng ta: “*Gàn người hiền tốt vô hạn. Đức tiến dần lỗi ngày giảm*”. Người khác chỉ ra lỗi làm để chúng ta cải sửa thì chúng ta mới có thể tốt dần lên. Người khác không chỉ lỗi làm mà chỉ khen ngợi, tán thán thì chúng ta không thể tốt hơn. Chúng ta tưởng rằng chúng ta làm theo lời Phật dạy nhưng chúng ta đang làm để thỏa mãn dục vọng, tư tình, xây dựng bá đồ của mình, không làm bằng tâm chân thật vì chúng sanh.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!